

— Господарю, рекохъ Гардунцята на Мандаменто, тѣзи стара жена умрѣ, що да я правимъ?

— Гробътъ е широкъ, отговори началникътъ; послѣдната воля на тѣзи жена была е безъ сумненіе да са погребѣ заедно съ останкитъ. Положѣте я прочее въ сѣщия гробъ.

Двѣ жени отъ Гардунята, призованы за да погребѣхъ Жуана, снехъ тѣлото въ гроба съ молитвы и съ странны нѣкои свещеннодѣйствія и го покрыхъ съ прѣсть. Подземліята на Гардунята за сѣкогы бѣхъ опазилы тайната на туй странно погребеніе, ако *началникътъ* споредъ неизмѣнныя обычай на братството не бы забѣлѣжилъ акта въ таинственныя си протоколъ откритъ подиръ нѣколко вѣка.

II.

СБОГОМЪ.

Въ една низска стая на една отъ прибрежнитъ гостиницы, дѣто са спирахъ морцы дошли отъ сичкитъ краища на свѣта въ Кадиксъ, сѣдѣше графъ де Варгасъ, младата графиня и Жуанъ д'Авила, стигнали тамъ преди шетнадесять дни цѣлы и здравы *милостию* на Гардунята, и чакахъ обѣщаното идванье на Жозе. Апостолътъ, който бѣ дошълъ нѣколко дни подиръ тѣхъ чакаше и той, като имъ помагаше да търпѣхъ послѣднитъ тѣзи минути на тѣжното утѣсеніе, което предшествува на извършванъето на едно рѣшително дѣло въ живота. Между туй нетърпѣшието гы облада. Освѣнъ туй, ако и да бѣхъ непознаты младоженцятъ и предрешены като простолюдины, Жуанъ д'Авила не бѣ спокоенъ, боеше са за тѣхъ нѣкое гонѣніе отъ странъ на инквизиціята.

— Отче, рече младыйтъ графъ, ето двацеть дни отъ какъ смы оставили Севиля. Голландскыйтъ корабъ на който ще отплаваме може нечаянно да раствори платна, и боѣмъ са за Долора ако са замаемъ повече въ Испанія. Ми-